

Muistan ne ajat, ehkä ala-asteella ollessani, ja vielä yläasteellakin lukuunottamatta tätä viimeistä vuotta. Silloin oli helpompaa kuin helppoa kirjoittaa. Sanottavaa oli niin paljon. Olin aina rakastunut tai vihastunut, onnellinen tai surullinen. Runosuoneni puhkeili aivan odottamattomilla hetkillä ja pulputtikin vähintään viikon jaksoja kerrallaan. Mutta nyt en tiedä mitä tapahtuu. Ovatko tunteeni kadonneet. En muista, milloin olisin viimeksi ollut tulisesti rakastunut tai vihainen kellekkään. Onnellinen tai surullinen olen aina silloin tällöin, mutta missä ovat kaikki intohimosta ryöppyävät tunteeni. Lähtivätkö ne luotani samaa matkaa kuin kaikki ihmisetkin. Ehkä elämä opetti minulle kovimman kautta, etteivät ne kannata. En ymmärrä miksi. Rakastan tunteita, ja kauan ne olivatkin ainoat rakastamani asiat, jotka pysyivät luonani. Nekö nyt sitten päättivät materialisoitua ja vilkuttaa mennessään. Lähteä heidän mukanaan, jotka ne olivat esiin kaivaneetkin. Vai olinko aina, pienestä pitäen ollut tunneköyhä, tai vain tyhjä kuori, joka silloin tällöin lainasi muiden tunteita, olin kuin tavaransäilytyskaappi kaupan tai koulun käytävällä. Ehkä siksi kukaan ei koskaan rakastanut minua takaisin, sen takia että he vain jättivät tunteensa vahdittaviksi minulle, ja levähtivät itse sen aikaa. Sen täytyi olla syy. Muuta en keksi. Elämästäni suurin osa oli siis mennyt rakastamiseen, mutta nyt kun tajusin sen olevankin jotain muuta en voinut muuta kuin pettyä. Olin kuin kuivanut suo. Vielä vettä kantavana ja elävänä suot ovat reheviä. Jos niihin heittää jonkin tavaran se hetken päästä jo peittyi pohjan tahmeaan ja upottavan mutaan. Niiden ylitse rakennetaan pitkospuita, ja harvemmin kukaan niihin itse jalallaan astuukaan. Silloin niistä sentään on vielä ehkä hyötyä muille, sillä ne ajan myötä synnyttävät turvetta ja ovathan ne kauniitakin oikeaan aikaan vuodesta. Mutta kuivat suot. Ne ovat melko hyödyttömiä. Rumia, savisia. Niiden päällä voi ehkä jo kävellä, mutta mieluummin ihmiset silti kävelevät kauniilla metsäpoluilla tai meren rannoilla. Kuiva suo ei enää ota vastaan esineitä, jos ne sinne heittää. Se ei enää lainaa niitä, ja ne vanhatkin ovat jo aikoja sitten ensin mädänneet ja sitten hajonneet ja muuttuneet samanlaiseksi, mitä kaikki ympärilläkin on. On siis selvää, miksi en saa enää edes hetkeä pidellä muiden tunteita sylissäni, kuin lasta jonka äiti ja isä ovat hetken jossakin muualla. Kohtelin niitä hellästi, en tukahduttanut niitä lainkaan. Joku voisi sanoa että olin liiankin kiltti ja vastuuton äiti. Siksi he eivät enää luotakaan minuun. Olen yksin. Ajatuksista en edes viitsi paljoa puhua. En ainakaan yleensä. Olen kyllästynyt niihin, ja niiden ainaiseen ulinaan korvan juuressa. Niinkuin juuri nytkin. Mutta nekin ovat muuttuneet. Saattako olla, että yksi huolimaton siirto, yksi hieman holtiton yö ja yksi pieni hauskan pito sai pääni lopullisesti sekaisin. En halunnut uskoa siihen, olin liian nuori. Mutta se minua huolestuttaaakin. Nuoruuteni. Entä jos todella olen menettänyt kaikki kiihkeät tunteeni ja viisaat ajatukseni? Jäljelle on jäänyt vain huoli ja turha jaarittelu juuri siitä. Huolehtiminen huolesta. Jos se on kohtaloni, minun on keksittävä jotakin todella ovelaa käännätykseni se takaisin, hämätä sitä edes hetkisen, että kerkeän sillä aikaa luoda itselleni uuden, kiinnostavamman, enkä näin tyhjän tulevaisuuden. Osaan hämätä ihmisiä, melko hyvinkin, ainakin hetkellisesti, mutta kohtalo lienee jotakin suurempaa kuin yksi ihminen. En tiedä, mutta toivon että saisin entisen työni takaisin. Lapsenvahti. Tai että joku päivä saisin omiakin lapsia. Siitä en vielä uskalla haaveilla, mutta ajatuksena se ei olisi lainkaan hullumpi. Silloin ehkä joku toisi lapsensa omieni luokse leikkimään. Silloin me ehkä rakastuisimme, kumpikin toinen toisiimme, eikä siinä kävisi taas niin, että vain säilyttäisin hänen rakkauttaan jotakin muuta varten. Toivon niin. En tiedä kuka tämän luki. Maailma on täynnä ihmisiä, joista suurinta osaa en tunne, en edes pientäkään. Vielä sekin on silkka fakta, että suurin osa ihmisistä on täysin tuntemattomia. Muiden silmissä outoja. Vasta kun he kuolevat, heidät saatetaan muistaa, tai sitten he vain hautautuvat pois kaikkien ajatuksista ja muistoista, niinkuin jo elämänsäkin aikana. Useita ihmisiä vihataan tai ainakin oudoksutaan silloin kun he elävät,

mutta rakastetaan ja ihailaan heidän kuoltuaan, tai toisinpäin. Koskaan ei voi tietää kuka on kuka. Ja tiedätkö mitä? Hassuinta on, että saatat vaikka olla naapurini tai tien toisella puolella asuva vanha rouva, tai se komea nuori mies jonka aina koulumatkallani satun näkemään. Ihan kuka vain, missä vain. En voi tietää. Ja minäkin saatan olla kuka vain. Ehkä minä olenkin naapurisi, tien toisella puolella asuva outo ihminen tai kuka vain. Opettajasi, oppilaasi... Kukaan ei voi tietää. Mutta ehkä tällä paperilla, tai tietokoneen tai puhelimen ruudulla meidän kahden, sinun ja minun ajatuksemme kohtaavat. Ehkä yksi elämän hienouksista onkin juuri siinä sattumanvaraisuudessa ja epämääräisyydessä, joka sai juuri sinut lukemaan tämän. Kiitos.